ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

Copyright Information

This eBook file was generated by MobiPocket Publisher Personal Edition.
This eBook file is for personal use only and cannot be sold.
To generate eBooks to be sold or for corporate or public usage, please purchase the commercial version at : http://www.mobipocket.com

Sen o jezerních lidech

Jiří Brossmann

www.palmknihy.cz
knihy do vaší dlaně

Sen o jezerních lidech

Jiří X. Brossmann

Zveřejněno se souhlasem internetového magazínu Amberzine
http://amber.zine.cz

Nebylo to takové to běžné probuzení, kdy se ještě chvíli zmateně rozhlížíte kolem sebe a přemýšlíte kde to vlastně jste. Naopak - Sašovo probuzení bylo náhlé, nepřirozené. Jako by jen ulehl do postele, na okamžik se zamyslel a pak se znovu vzpamatoval do úplné bdělosti. S pocitem jakéhosi neurčitého strachu se rozhlédl kolem sebe. Bílé stěny nemocničního pokoje byly ozdobeny Monetovými reprodukcemi, podlaha naleštěna do oslnivého lesku, jako by na ní někdo pracoval celé hodiny a pak úzkostlivě vyháněl každého, kdo by po ní chtěl přejít, věci na jeho stolku pěčlivě srovnané. Pokoj vypadal, jako by každou chvíli měl do dveří vstoupit inspektor lékařské komory.
Saša si odkašlal, spíš aby se ujistil zda nemá sucho v krku, než že by k tomu cítil opravdovou potřebu. Když jeho zakašlání doznělo, uvědomil si, co jej rozladilo hned po procitnutí. V nemocnici vládlo ticho. Ne to typické šumivé nemocniční ticho, kdy se hlasy šeptajících návštěv slévají do hluku, ve kterém se stejně nedá zamhouřit oka. Bylo to ticho téměř absolutní, nepřirozené a snad i zlověstné. Cosi v tom tichu, rušeném jen stěží postřehnutelným hučením ventilace, Sašu popuzovalo. Chtěl narušit strnulost toho nemocničního pokoje, ve kterém jako by se zastavil čas - a tak se nadechl a jak jen to šlo zavolal: "Sestrááá!".
Když jeho hlas umlkl a on čekal, až do pokoje vtrhne rozzuřená sestra, která mu vynadá, za tu nehoráznou drzost, začal se svému nápadu smát. Po chvíli, kdy se nic nedělo, se jeho smích změnil. Už v něm nebylo ulehčení. Jen trapná nejistota. Nakonec zmlkl úplně.
Saša zmateně pohlédl směrem k oknu, za kterým zářil slunečný letní den. Alespoň odtud by se měly ozývat nějaké zvuky - hučící auta, troubící klaksony, prodavači vyvolávající své zboží mezi žlutými

fasádami okolních domů. Nebylo však slyšet nic. Jen to pokleté ticho.
Saša se už už chystal shodit nohy z postele, když se za dveřmi ozvaly nějaké zvuky. Strach, který si do té doby ani neuvědomoval, ho teď paralyzoval. Naprosto nehybný, se zastaveným dechem a s očima vytřeštěnýma, hleděl ke dveřím. Snad i jeho srdce vynechalo několik úderů. Pak se ozvalo tiché klapnutí, jako by se někdo snažil nadělat co nejméně hluku, dveře se zvolna otevřely.
Saša najednou s úlevou vydechl, několikrát zamrkal a ocelová pěst, která do té chvíle svírala jeho srdce, povolila. Zavrtěl hlavou a na tváři se mu objevil slabý úsměv. Do pokoje vstoupila sestra. V jedné ruce jeho boty, ve druhé oblečení, ve kterém do nemocnice přišel.
"Vy jste mi dala," řekl Saša.
Sestra na jeho poznámku nereagovala a suchým hlasem začala recitovat naučenou formuli, kterou pravidelně přeříkávala všem odcházejícím pacientům: "Vaše operace se podařila, pane. Upozorňuji vás, že anestetika, která jsme vám podávali, mohou mít ještě několik hodin drobné vedlejší účinky, proto nedoporučujeme abyste řídil auto, nebo jiný dopravní prostředek. V případě komplikací kontaktujte ošetřujícího lékaře." Pak její výraz trochu změkl a dodala: "Dnes je to deset dní od vašeho nástupu do nemocnice." Nakonec se jí na tváři objevil ruměnec a omluvně řekla: "Mohl byste mi tykat, pane?" řekla trochu rozpačitě.
Saša se teď opravdu upřímně usmál. "Raději robotům vykám, slečno," řekl popravdě. "Nevidím důvod, proč bych vám měl tykat, když vy stejnou službu nemůžete oplatit mně," zalichotil jí a s pocitem určitého zadostiučinění si připomněl, že přesně tenhle druh rovnostářství jeho matka přímo bytostně nesnášela.
Aniž by se přestal usmívat, pokračoval Saša v hovoru: "Můžete mi říct, co se tu děje? Je to tu jako v hrobě - žádné zvuky. Dokonce i venku na ulici je ticho." Zatvářil se jako upír z kresleného seriálu _Drákulův švagr_, který občas sledoval, pro jeho mile pitomou nevkusnost, a snaže se napodobit upírův hlas řekl: "Skoro bych se bál."
Robo-sestra přistoupila k jeho posteli a zachichotala se, jako by jeho vtipu opravdu rozumněla. "Neděje se vůbec nic, pane." Boty položila na zem a šaty na lůžko. "Tady máte své oblečení, pane."
Saša se podíval na oblečení, pak na robo-sestru a ta se obrátila. Saša vyklouzl z postele a začal se oblékat. Přitom zopakoval svou otázku: "Tak proč je tu takové ticho?"
"Ticho, pane?" zeptala se robo-sestra, stále obrácená k Sašovi zády. "Myslíte, že je tu ticho?" řekla, a Saša si živě představoval její zmatený výraz.
"No ticho," opakoval. "Není tady slyšet vůbec nic."
"Ale pane," řekla robo-sestra, "já slyším klimatizaci, a uklízeče ve třetím patře, a ventilátory počítačů v sesterně. A venku, venku je to zvuky doslova přeplněno." Zavrtěla hlavou, a její kaštanové vlasy se zatřásly. "Neslyším žádné ticho, pane."
Saša, který byl už už připraven uvěřit, že robo-sestra je skoro tak dobrá ošetřovatelka jako dívka, podle které ji vyrobili, zklamaně sevřel rty. "Asi máte pravdu," řekl nakonec. Dokončil oblékání, utánul tkaničky bot, a připravil se k odchodu. Chtěl se ještě na něco zeptat, ale pak si to rozmyslel. Rozloučil se a odešel z pokoje. Na chodbě chvíli hledal informační cedule, které by jej dovedly k výtahu, pak se ale zorientoval a vydal se správným směrem. Cestou míjel prázdné kanceláře, pokoje, kterých byly dokonale připravená lůžka, ale žádní pacienti, nahlížel do místností, ve kterých se nic nehýbalo. Než došel k výtahu, byl dokonale zmatený.
Nastoupil a dveře se s tichým zašuměním zavřely. Na displeji zasvítila sedmička a výtah se dal zvolna do pohybu. Saša upřel zrak na žlutě zářící číslici a čekal až se změní na šestku. Pak na pětku, na čtyřku - Jako očarovaný sledoval číslice zvolna se přeměňující jedna v druhou, jako se jeho bdělý svět zvolna měnil v temnotu bezvědomí. Na ukazateli se ustálila nula, dveře se otevřely a na bezvládné Sašovo tělo dýchnul horký vzduch nemocniční haly.

Jiskra se hbitě proplétala troskami mola. Měla ráda, když se vodní víry otíraly o její drobná, pevná ňadra, o její štíhlý pas a oblé boky, když sání způsobená vířením jemňounce nadzdvihávala záhyb kůže pokrytý černými lesklými šupinami, kryjící její přirození. Ze všeho nejvíc ale milovala, když její ocasní ploutev zlehka zavadila o nějaký sloup, když cítila, jak se ohýbá a znovu pružně narovnává. Jiskra milovala své tělo a všechna potěšení, která jí bylo schopné dát. A dnes je den, kdy možná pozná největší

potěšení ze všech.
Jiskra každý den alespoň jednou plavala z bezpečí Jezerního Města do neutrální oblasti, která sice ještě nebyla nebezpečná, ale nebyla už ani úplně bezpečná. Možnost, že se tu objeví nějaký šavloun, který by ji mohl pronásledovat, ji vzrušovala a lákala ještě víc, než kdyby molo stálo přímo před jejím domem. Konečně prokličkovala až na konec trosek, na krátký okamžik se vynořila, aby se nadechla, a pak překročila hranici, kde se relativní mělčina propadala do hloubky tektonického zlomu. Jiskra nevěděla co přesně je ten _tektonický zlom_, ale podle toho, co o něm říkal Dálka, mohlo to být pěkně nebezpečné místo. Přesně taková místa, Jiskru lákala nejvíce.
Nořila se hloub a hloub a míjela cedulky se jmény žen, které zde dokazovaly své potápěčské umění. Jak klesala, cedulek ubývalo, až od určité hranice, se ztratily úplně. Jiskra však věděla, že je tu ještě jedna - dvakrát hlouběji než všechny ostatní a proto mnohem lákavější.
V uších jí začínalo praskat. Vypustila z plic trochu vzduchu. Bubliny stoupaly nahoru, ale Jiskra si jich nevšímala a udělala několik dalších temp. Pronikat hloub ji stálo stále víc a víc námahy, ale nevzdávala se. Věděla, že dnes je den, kdy překoná tu magickou hranici, kterou nikdo nepřekonal od doby, kdy první obyvatelka Jezerního Města, Jitřenka, zarazila svou cedulku do tak fantastické hloubky, že byla legendami povýšena téměř na bohyni.
Jiskře se zdálo, že plave už nekonečně dlouho. Čas se natahoval a její pohyby se zdály být stále pomalejší a pomalejší. Když už přestala doufat, v úspěch, když jí pomalu docházel vzduch, konečně v houstnoucím šeru uviděla Jitřenčinu cedulku. Byla obalená polypy, ale byla to ona. Jiskra jako by nabrala druhý dech, znovu udělala několik rychlých, intezivních temp. Poslední pohyb ploutví a její ruka přitlačila lepidlem potřenou cedulku několik centimetrů pod Jitřenčinu hranici. Obrátila se, zaklonila hlavu a nechala vodu, aby ji sama vynesla až nahoru. Nahoru ke slunci a vzduchu.
Když konečně dospěla až k hladině, byla vymrštěna vysoko do vzduchu. Zhluboka se nadechla, a dříve, než stačila dopadnout zpět do vody, vítězně zavýskla.

Saša se cítil jako opilý. V hlavě se mu ozývalo temné hučení, svět kolem něj se houpal, obrysy se rozmazávaly. Pomalu se postavil a tápavě vystoupil z výtahu. Chvíli se úporně snažil vzpomenout si na odeznívající sen, ale nedařilo se mu to. Vzpomněl si na slova robo-sestry. Prý drobné vedlejší účinky, ušklíbl se.
Po chvíli marného snažení se rozhlédl po hale, připomínající rozhlehlý skleník. Skleněnými stěnami dovnitř pražilo slunce. Bylo tu pusto. Ventilace zde z jakéhosi důvodu nefungovala, a tak bylo v hale nesnesitelné horko. Saša došel k prosklené stěně, ta se před ním rozestoupila a on vykročil na rozpálený chodník. Ulice byla prázdná. Nebyly tu ani troubící automobily, ani davy chodců, ani stánky pouličních prodavačů. Nebylo tu vůbec nic. Přesto, že polední slunce pálilo s téměř nesnesitelnou intenzitou, Sašovi na okamžik naskákala husí kůže. Chlupy na rukou se mu zježily a žaludek sevřel. Stál, paralyzován strachem stejně, jako když robo-sestra otevírala dveře jeho nemocničního pokoje. Chtěl vykřiknout, ale brada mu poklesla a vyšlo z něj jen zachroptění. A pak se jeho nohy daly do pohybu. Nejprve pomalu, jako by samy nevěřily tomu, že jsou schopny se pohybovat, jako by byly zality roztavený térem. Postupně však zrychlovaly, až Saša pádil kolem prázdných obchodů, kolem automobilů, které v zoufalé snaze zaparkovat zaplnily každý volný centimetr parkovišť, kolem opuštěných zahrádek restaurací. Běžel, jako by doufal, že když poběží dost dlouho, narazí na někoho, kdo by mu řekl, že to všechno je jen vtip, který na něj připravili, že je to jen hrůzný sen, ze kterého se každou chvíli probudí.
Ale nikoho nenašel. Běhal celé odpoledne, volal, křičel, bouchal na dveře a mačkal zvonky, ale nikdo se neozýval. Když přišlo odpoledne, a drtivá síla slunce začínala pomalu ochabovat, byl si Saša už jistý tím, čeho se celou tu dobu bál.
Zůstal sám.
A nejen v tomto městě. Nějak tušil, nebo spíš věděl, že je _úplně_ sám. Věděl, že je posledním člověkem. Padnul na schody nějakého domu, schoulil se a plakal.
Když jeho slzy konečně vyschly, posadil se a nepřítomně hleděl před sebe. Seděl a čekal. Nevěděl jak dlouho tak seděl, ale ze strnulosti jej probrala až vůz zametající ulici. Chvíli pozoroval robo-řidiče, který s výrazem strnulým stejně jako byl jeho vlastní, nezúčastněně sledoval vozovku před sebou a lehce otáčel

volantem. Když jej vůz minul, Saša se postavil, a vydal se domů. Míjel přivolávače taxi, ale nechtěl jet sám opuštěným městem, jen ve společnosti robo-taxikáře. To šel raději pěšky, než by poslouchal jeho veselé historky, kterým by se jindy snad i smál.
Ulice, na které stál jeho dům, stejně jako každý večer, osvětlovaly lampy a neonové poutače a blikající světla výloh, která se v určenou hodinu sama zapnula. Saša pomalu vystoupal po několika schodech ke dveřím a klíčem, který našel v jedné z kapes kalhot, si otevřel. Vstoupil dovnitř a světla se rozsvítila. Aniž by se zouval, šel rovnou do obýváku. Otevřel bar, hmátl po první lahvi, kterou tam uviděl. Se stále stejně nepřítomným výrazem ji otevřel. Pak sevřel víčka, a přiložil láhev k ústům.

Jiskra se nechávala unášet proudem k bráně Jezerního Města. Slunce zahřívalo její tvář, teplý vítr ovíval hroty jejích prsou. Počateční nadšení teď přešlo v lahodnou spokojenost, která jí kolébala stejně, jako mírné vlny putující po jezeře.
Konečně dorazila až k bráně. Strážce, posedávající na ochozu hlavní věže, ji zamával.
"Dokázala jsem to," zavolala na něj Jiskra. Strážce se obrátil do města a zahalekal: "Halóóó! Jiskra překonala Jitřenčinu hranici! Jiskra překonala hranici!" zopakoval, pak odhodil stříbrnou halapartnu - znak jeho funkce - a přímo z ochozu skočil do vody za Jiskrou.
Když voda v obrovském gejzíru vystříkla, dala se Jiskra do smíchu. Strážce ji podplaval a rukou chytil za ploutev. Jiskra jí švihla, vytrhla se mu, a když se vynořil na hladinu, začala na něj rukama cákat vodu. Strážce se rozesmál a nedbaje kapek, které jej oslepovaly, prodral se až k Jiskře. Obejmul ji a políbil na rty. Jiskra se zasmála, znovu se mu vytrhla a několika tempy se od něj vzdálila. Pak se obrátila a zamávala. Strážce jí odpověděl a začal plavat k žebříku, který vedl zpět na jeho stanoviště.
Když Jiskra proplula branou, čekaly na ni již její přítelkyně, které ji s křikem a mnoha stříkanci vody doprovázely do středu města. Než dorazili k domu uprostřed města, byla již Jiskra obklopena davem žen i mužů, kteří chtěli být při tom, až Dálka vydá příkaz k zahájení příprav na večerní slavnost.

Sašu bolela hlava. Probudil se na pohovce, ve zmačkaném oblečení, boty ještě stále na nohou. Chvíli se na nic nemohl rozpomenout. Jediné co se mu vybavovalo byla jakási směšně kýčovitá představa města, kde spolu žijí muži a mořské - či spíše jezerní - panny. Nechápal, kde k tomu nápadu přišel, ale jak se zvolna probíral, zdál se být stále vzdálenější a směšnější.
Když konečně sebral dost síly na to, aby se zvednul z pohovky, první na co mu padnul zrak byla zapnutá televize. Stále dokola tam běžely tytéž zprávy. Zprávy, které, před tím, než ho alkohol úplně zmohl, viděl snad stokrát. Rozhlédl se, a když konečně našel ovladač, televizi vypnul.
Přejel si rukama po obličeji a protřel si oči. Pak se vydal ke koupelně, a začal se svlékat. Odhazoval části oděvu jen tak na podlahu, aniž by se staral co s nimi dál bude. A pak dlouho ležel ve vaně, a s očima zavřenýma se nechal nadnášet. Znovu si matně vzpomněl na svůj sen, a na okamžik pocítil vůči těm jezerním lidem cosi jako závist.
Když vylezl z vody a osušil se, začal si připravovat snídani. Přemýšlel co bude dělat dál. Zdálo se, že ve světě, kde zůstal jen on jediný, nemá nic smysl. Zprávy samozřejmě mluvily o tom, že určité mizevé množství lidí katastrofu pravděpodobně přežije, ale jestli si něco nedovedl představit, pak sám sebe jako spasitele lidského rodu, který se nejprve totálně zdecimuje, aby pak mohl povstat z popela a znovu zabydlit města, udržovaná po staletí téměř výhradně roboty.
Seděl, pojídal jakési jídlo o němž ani nevěděl jak chutná a přemýšlel, co člověk může dělat bez ostatních lidí. Pak ho něco napadlo a cynicky se tomu zachechtal. Odsunul napůl snědenou snídani a šel se obléknout. Vzal si jen šortky a tričko, v předsíni vytáhnul své nejoblíbenější boty - odřené a špinavé sandále - a vyrazil ven.
Slunce pražilo, jako by chtělo zdůraznit dokonalou prázdnotu města. Saša procházel opuštěnými ulicemi, a jako by se vloupal do Zakázaného města čínkských panovníků, snažil se vydávat co nejméně hluku. Po chvíli mu došla směšnost jeho chování, ale přesto se nebyl s to zabavit stínění, která na něj doléhala. Okna zírala jako slepé oči domů, na chodníku vypadaly i ten nejmenší kousky listů jako cosi obscéního, semafory řídily neexistující dopravu.
Když dorazil k místu, které hledal, byl rád, že může zmizet z liduprázdné ulice. Sotva se dotknul kliky,

ozval se, z dosud tichého domu, tlumený zvuk pomalé hudby. Saša otevřel dveře a z rozpáleného horka ulice vstoupil do příjemného chládku vstupní haly. Dívky, které až do té chvíle seděly strnule, s rukama složenýma v klíně a očima upřenýma kamsi do světů za podlahou, se najednou daly do pohybu. Začaly se svůdně procházet po hale, houpajíce přitom svými boky a prsy. Byly tu všechny druhy žen - prsaté i ploché, bílé i asiatky. Některé měly vlasy dlouhé, jiné krátké, některé vypadaly krotce, jiné jako divoké dračice. Všechny však měly jedno společné - byly téměř neskutečně krásné. Jako by tu pro nějaký fyzický nedostatek nebylo místo.
Dívky se o Sašu otíraly a hladily jej, jako by se nemohly dočkat, až si některou z nich vybere. Saša, přesto, že věděl, že je to hloupé, se mezi všemi těmi doteky a letmými polibky cítil nesvůj. Styděl se, protože když viděl jejich dokonalost, jeho vlastní nedostatky se zdály být jaksi větší a nepřístojnější.
Po chvíli nesmělého rozhlížení se rozhodl pro dvě dívky, a ještě než jej stačily odvést kamsi nahoru, zavolal ještě na další, která, tak trochu stydlivě, stála opodál. Byl doveden do luxusně vybaveného pokoje, jemuž vévodila obrovská postel. Ty dvě, které si vybral jako první, ho zvolna svlékly, líbajíce při tom každý kousek kůže, který odhalily. Za jiných okolností by teď byl už pořádně vzrušený, ale při pohledu na tu třetí, tiše klopící zraky, ho jakékoliv vzrušení opouštělo. Odehnal ty dvě - když viděly jeho nezájem, začaly si spolu hrát samy - a nahý přistoupil k dívce, které zrudly tváře.
Zlehla ji políbil, a jí ze rtů unikl tichý vzdech. Obejmul ji - celá se třásla - a jemně ji položil na postel. Teď to byl on, kdo ji zasypával polibky. Rozepnul její podprsenku a odhalil pevná ňadra, dokonalých tvarů. Laskal je jazykem, a ona při každém jeho doteku vzdychala hlasitěji a hlasitěji. Třel se tváří o její hruď, o její břicho, o její klín. Vzrušení, které se mu ještě před chvíli zdálo být nedosažitelné, teď přišlo s neobyčejnou intenzitou. Pomalu jí stáhnul kalhotky a ona, jako by na ni nakládal další a další tuny vzrušení, se prohnula. Saša přiblížil svou tvář k záhybům jejího pohlaví a nasál jeho vlhkou vůni.
A pak -
Tak takhle páchne umělá hmota, pomyslel si. A najednou mu ve zlomku vteřiny došla ohavnost celé té scény. A jeho žaludek se obrátil. A pak se bez jakéhokoliv varování pozvracel. A dívka, jako by myslela, že je to jen součást jakéhosi zvrhlého rituálu, vzdychala hlasitěji a hlasitěji, zmítala se stále víc a víc tou naprogramovanou slastí. A Sašovi vnitřnosti se bouřily tomu zvuku a tomu pohybu, který si vždy spojoval s krásou a rozkoší.
Konečně byl schopen odvalit se od té robotické zrůdy. Posbíral z podlahy své věci a vyběhnul ven. Ven z pokoje a ven z toho domu. Ale přesto, že jej už ztratil z dohledu, stále měl v ústech pachuť zvratků, a v nose zápach _umělé hmoty_.
Vrazil do prvního baru který uviděl. Vrhnul se přes pult a z police strhnul tu největší láhev která tam stála. A pak pil a pil a pil. Jako by doufal, že se mu tak podaří spláchnout tu pachuť, a zbavit se toho zápachu.

Dálka rozhodnul, že na Jiskřinu počest bude uspořádána oslava. Muži do vody spustili obrovský kotel a začali jej plnit dřevem. Malí chlapci mezitím odněkud vytáhli plováky, které vypadaly jako lavice, na kterých mohli sedět tři, čtyři, nebo i pět mužů - ale byly tu i malé plováčky pro jednoho - a rozmístili je kolem kotle. Muži připevnili ke kotli měchy, kterými se dovnitř bude nahánět vzduch, a připravili složité zařízení, které bude za měchy tahat, kdyby se zdálo, že oheň dohasíná. Ženy a dívky mezitím ze sádek vylovily ty největší štiky a sumce, a kapry a úhoře, a začaly je připravovat. A mezi vším tím mumrajem proplouvala Jiskra, usměvavá a šťastná jak jen mohla být.
A pak, chvíli po tom, co se začalo stmívat, bylo vše připraveno. Muži přestali pobíhat po dřevěných chodnících postavených na sloupech zatlučených do dna, a začali se přesouvat na plováky. Svobodní mladící na ty tří, čtyř i pětimístné, ženatí muži na malé plováčky, u kterých se už ve vodě nadnášely jejich manželky.
A když utichlo hašteření dívek i chlapců, když rodiče zklidnili své děti a sami si přestali povídat, tehdy vyšel Dálka ze svého domu a v jedné ruce nesl mísu s olejem, v druhé pochodeň. Jako majestátní loď zvolna vplouvající do přístavu došel až ke kotli - jakoby celé město na okamžik ztichlo - vylil olej na dřevo a pozvednul ruku s pochodní.
"Jiskra, která dnes překonala hranice našich možností, teď zapálí oheň, jež přinese teplo a světlo až do nových světů, které se nám otevřely," pronesl slavnostním hlasem stovky let starou formuli, a upustil

pochodeň do kotle. Plameny vyšlehly a všichni přítomní začali jásat a provolávat Jiskře slávu.

Bolest hlavy teď byla nesnesitelná. Saša však tušil, že to není jen následkem pití. Tušil, že se s ním děje i něco jiného, něco, čemu nerozuměl. Tušil, že za to může ten sen, jehož ozvěny ještě stále slyšel. Ta okázalá dokonalost Jezerního Města stále víc a víc kontrastovala s ubohostí jeho reality.
Saša se posadil a pohlédl na své oblečení. Někdy během doby, co se snažil zapomenout na hrůzný zážitek v _tom_ domě, se musel znovu pozvracet. Jeho tričko bylo pokryto jakýmsi nazelenalým slizem, který odporně páchnul. Sašovi to ani nestálo za to, aby si tričko svléknul a našel si na sebe něco čistého. Ztěžka se postavil a přešel k velké lednici, ze které vytáhnul krabici džusu a napil se. Jablečná šťáva mu tekla po bradě, ale on ji ignoroval. Když měl dost, přímo uprostřed místnosti se vymočil. Pak z baru odešel.
Bez cíle se toulal nočním městem. Jednou se zastavil v jakési italské restauraci, kde snědl trochu chleba a oliv. Když odcházel, pokoušel se chvíli rozbíjet nábytek, jako by doufal, že alespň to mu přinese úlevu. Po chvíli toho ale nechal - neměl ani chuť ani sílu na nějaké rozbíjení. Neměl chuť ani sílu už vůbec k ničemu.
A tak nakonec skončil v šumivém tichu parku. Dlouho seděl na lavičce a hleděl k obloze, v marné naději, že přes oranžový přísvit města zahlédne hvězdy.
Nakonec park opusil a vloupal se do nejbližšího domu. Tam usnul přímo na koberci uprostřed místnosti, která mohla být obývacím pokojem.

"Kdysi dávno," začal mluvit Dálka v okamžiku, kdy se zdálo, že mladé manželské páry se každou chvíli vydají z teplé náruče žhnoucího kotle ke břehu jezera, kde v mělké vodě muži obejmou nohama své partnerky a proniknou přes záhyb kůže, k nejcitlivější části ženina těla, "kdysi dávno, žili lidé na souši."
Dálka začal vypravovat příběh, který všichni slyšeli už nejméně stokrát, který je ale pokaždé dokázal zastavit před odchodem za milostnými hrátkami. "Nestavěli města na sloupech, ale přímo na zemi, jako by jim patřila, jako by měli právo ji usurpovat jen pro sebe.
V těch dobách šílení muži vyráběli zbraně, které používali k zabíjení svých vlastních druhů. A protože jejich šílenství časem rostlo, vyráběli zbraně stále zrůdnější a zrůdnější, zbraně, které byly schopny najednou zahubit stále více a více lidí. A jak se zbraně hromadily, začaly žít svým vlastním životem. Už nesloužily svým tvůrcům k zastrašení a vydírání, naopak, tvůrci začali sloužit zbraním. A zbraně nutily tvůrce, aby je stále zdokonalovali a vylepšovali, aby jich vyráběli stále více. A celé to šílenství, kdy lidé byli ovládáni krvelačnými a nenasytnými věcmi, mířilo k jedinému cíli - vyrobit absolutní, dokonalou zbraň, která by svého tvůrce donutila ji použít. A taková zbraň měla způsobit zkázu všeho živého na Zemi.
A muži, posedlí tím strašným šílenstvím, takovou zbraň téměř vyrobili. Byla to zbraň, která dokázala zabíjet rychle a tiše. Byla to zákeřná zbraň, která své oběti nevarovala. A ta zbraň nakonec donutila své tvůrce, aby ji použili.
Téměř všechno živé zemřelo - přežil snad jen jediný pár od každého druhu. A tyto páry se za strašlivých útrap rozmnožovaly, aby zachránily život na Zemi, protože život je tím nejposvátnějším co existuje.
Jelikož však bylo živých tvorů málo, pářili se i mezi sebou, nehleděli při tom na to, kdo s kým k sobě patří. Byly to strašlivé časy a mnoho z dětí, které se takto narodilo nedokázalo přežít. Nakonec však síla života zvítězila, a Zemi se podařilo znovu zaplnit životem.
Ale pořád tu hrozí to nebezpečí, že muži znovu začnou vyrábět zbraně, které by mohly znovu způsobit zkázu životu. Proto my, jezerní lidé, žijeme v prastarém obyčeji, který mladým mužům ukládá poslední lekci před tím, než svůj život sváží se životem ženy. Je to strašlivá lekce, to ví všichni, kteří jí prošli, ale musí tomu tak být, protože život je to nejposvátnější co existuje.
Dnes jsi, Jiskro, splnila zkoušku, kterou sis sama uložila. Dnes jsi dokázala překonat Jitřenčinu hranici. A dnes tedy přišel den, kdy tvého budoucího muže osvobodím z moci bylin, které jej uspávají, dnes mu přestanou našeptávači do snů vpřádat příběh o zkáze světa.
Přistup, Jiskro."

Při pohledu do zrcadla se Sašovi dělalo zle. Byl neoholený, rozcuchaný, oči zapadlé hluboko do tváře,

strhané rysy. A navíc - byl tu ten sen. Ten sen, který nabízel tak krásné řešení jeho situace. Jaká by to byla úleva, kdyby tohle celé byl sen. Jenže každá vráska na jeho tváři, každý šedivý vlas, který se mu na hlavě objevil během posledních dnů, usvědčoval ten sen ze lži.
Odploužil se k oknu a prolezl jím ven. Slunce zářilo stejně pichlavě jako včera. Jako by se čas zastavil a tentýž den se opakoval stále znovu a znovu. Jako by se ho vesmír rozhodl postrestat, tím, že mu bude každý den ukazovat stále stejně hrůzný obraz zkázy.
Saša se ploužil ulicemi. Občas zakopnul a upadnul. Chvíli pak ležel na rozpáleném chodníku, s víčky přivřenými se díval do pomstychtivé tváře slunce, až jej oči rozbolely a on je musel zavřít. A pak se zvednul a pokračoval. Stále kupředu, hnán čímsi nepopsatelným a nepojmenovatelným.
A stále myslel na ten sen. Teď měl poslední příležitost to zastavit. Teď byla poslední šance odejít dřív, než se ukáže, že to všechno jsou jen jakési morbidní hry jeho podvědomí. Dřív, než ho pravda semele v bezduchou loutku, kterou se už pomalu stával.
Saša znovu zakopnul, a znovu upadnul na zem. Udeřil se, a něco v něm prasklo. Tenké vlákno zdravého rozumu povolilo. A pak, v náhlém návalu emocí, se rozplakal. "Jiskřičko, Jiskro," mumlal. "Ano, Jiskřičko, už za tebou jdu," vzlykal, a čelem dřel o drsný povrch chodníku. "Už za tebou jdu," opakoval, a utíral si slzy.
Ale jak? přemýšlel, zatímco se zvedal. Přejel si rukou po krku. Pak zavrtěl hlavou. Co kdyby si tím ublížil? Co kdyby se doopravdy zabil? Nejen zde, v tomto hrůzném snu, ale i tam, doma?
Oprášil si kolena, a pohlédl na své špinavé tričko. Rychle si ho svlékl a štítivě odhodil. Cítil se najednou mnohem lépe než před chvílí. Jako by odněkud nabral nové síly, jako by objevil svou hrdost, kterou utopil v litrech alkoholu. Jako by byl připravený jít domů. A jako by věděl, že tu někde musí být cesta, jen ještě neví kde.
Zamyslel se nad tím. Toto je sen, ve kterém jsou sny skutečností. Chci-li tedy zpět do reálného světa, musím snít. Jenže jak to zařídit, aby se pokaždé, když v realitě usne, nedostal do této noční můry? A pak mu svitlo. Existuje stroj, schopný vytvořit dokonalý a téměř nekonečný sen. Smystim - smyslový stimulátor.

Jiskra připlula až k molu, na kterém stál Dálka. Její pohled byl napjatý a plný očekávání. Dálka se obrátil k mladíkovi, který se vynořil ze tmy za ním a pokynul mu. Mladík zmizel, a když se po chvíli znovu objevil, byl následován dvojicí mužů nesoucích nosítka. Na nosítkách nehybně ležel mladý muž.
Nad vodní hladinou najednou zavládlo ticho.

Saša se probral v malé koupelně vedle místnosti se smystimovými rakvemi. Stále na něj tekla voda, kterou se snažil opláchnout ze sebe všechnu tu špínu - chtěl se _domů_ vrátit čistý. Pak vstoupil mezi rakve - napůl ze skla, napůl z oceli - a jednu z nich otevřel. Nastavil zařízení na manuální vypínání a uložil se dovnitř. Pak rukou nahmátl spouštěcí tlačítko a aniž by pocítil náznak nějaké nejistoty, je zmáčknul. Dříve než víko definitivně zapadlo na své místo, a Sašovu mysl zahalila nekonečná temnota, stačil se ještě zhluboka nadechnout.

Jiskra polovinou těla vyklouzla z vody a naklonila se nad mladíka, kterého měla dnes poprvé políbit. Její rty se blížily k jeho, její dlouhé vlasy spadly na jeho širokou hruď.

Na displeji smystimové rakve se rozsvítil název programu, který v přístroji zůstal navolen od jeho posledního použití. Byl to největší trhák toho horkého léta. Sen, který byl některými označován za kýč desetiletí, jinými vynášen do nebe pro své skryté poselství. Jmenoval se _Město jezerních lidí_.

Jiskra zavřela oči a zatajila dech.
A pak mladíka políbila.

---

eBook Info

Title:
Sen o jezerních lidech

Creator:
Jirí Brossmann

Date:
13.4.2001

Copyrights:
Palmknihy, www.palmknihy.cz 2000-2001

Language:
cs
